

Deel 1

Hoe lees ik de Bijbel?

Inleiding

Hans van de Lagemaat

Hoofdstuk 1

Hoe kan ik weten dat de Bijbel waar is?

Dat is een eerlijke vraag waar velen mee tobben. Je hebt misschien al tien of meer boekjes apologetiek gelezen. Je hebt al velen horen 'bewijzen' dat de Bijbel waar is, maar toch... ? Wat moet je ermee? Uiteindelijk weet je nog niet wat de Bijbel nu eigenlijk zegt. Overtuigd ben je niet geraakt en je blijft nog steeds met al die vragen vechten.

Laat ik je eerst eens een andere vraag stellen? Is de schepping, alles wat we om ons heen zien, waar? Wat is dat nu voor een vraag, zal je zeggen. En wat heeft dat met al mijn levensvragen te maken?

Niet te ongeduldig. Geef eerst eens antwoord op de vraag.

Ja, natuurlijk is de schepping waar. We zien hem en we kunnen hem onderzoeken.

Zo'n hele rare vraag was het helemaal niet. Feitelijk ligt die aan de basis van elke vorm van natuuronderzoek. We gaan ervan uit dat wat er vanuit de schepping tot ons komt niet liegt. De waarnemingen die we doen zijn betrouwbaar en daar kunnen we onze conclusies uit trekken. Door deze vorm van onderzoek heeft de natuurkunde met name in de afgelopen twee eeuwen de meest wonderlijke ontdekkingen gedaan. Ontdekkingen die in het verstand van mensen ook niet zouden zijn opgekomen. Hoe zijn ze dan aan het licht gekomen? Wel, door onderzoek, met als basis dat de waarnemingen die gedaan werden waar waren. De schepping liegt niet. En ook al kwamen er ogenschijnlijke tegenstrijdigheden aan het licht, de onderzoekers bleven net zo lang puzzelen totdat het allemaal weer klopte; of ze het nu allemaal konden begrijpen of niet!

Als je nu de Bijbel eens met eenzelfde open geest tegemoet zou treden? Als je nu eens van het standpunt uit gaat dat de Bijbel waar is, net als de schepping om je heen? Als je nu eens begint met die woorden van Paulus in zijn tweede brief aan Timotheüs serieus te nemen? 'Heel de Schrift is van God ingegeven' (2 Tim. 3:16). Als dit waar is en je treedt die Schrift als een eerlijke onderzoeker tegemoet,

dan betekent dit dat je stap voor stap antwoorden zult krijgen op al je vragen: de Bijbel is immers niet voor niets een Goddelijk Boek. Dan kunnen er geen tegenstrijdigheden in staan. Dan blijkt dat de Bijbel niet liegt en waar is.

Dus begin eens andersom! Ga niet bewijzen dat de Bijbel waar is, want dat lukt je toch niet. Ga ervan uit dat de Bijbel waar is en dan bewijst zij zelf door de overtuigende werking van Gods Geest dat zij waar is. Het is het proberen waard!

Hoofdstuk 2

Maar wat doe je dan met al die tegenstrijdigheden?

Over welke tegenstrijdigheden praat je eigenlijk? We hebben in het vorige hoofdstuk afgesproken dat we de Bijbel open en eerlijk tegemoet zouden treden. Het is Gods Woord. Dus er zijn geen tegenstrijdigheden. En als we ze wel menen te zien dan lezen we misschien verkeerd. Dan zitten we, net als een natuuronderzoeker, kennelijk op een verkeerd spoor en dan moeten we een en ander in ons denken herzien.

Laat ik eens een voorbeeld geven van zo'n schijnbare tegenstrijdigheid.

Tegen Abraham zei God dat al wat mannelijk is, besneden moest worden. Er volgde een ernstige straf op als dit niet zou gebeuren.

'Maar hij die mannelijk en onbesneden is, van wie het vlees van zijn voorhuid niet besneden wordt, die persoon moet van zijn volksgenoten worden afgesneden; hij heeft Mijn verbond verbroken.' (Gen. 17:14).

Zo zijn er nog wel wat teksten van gelijke strekking aan te halen.

Maar Paulus schrijft aan de Galaten iets heel anders:

'Zie, ik, Paulus, zeg u dat, als u zich laat besnijden, Christus u van geen nut zal zijn.' (Gal. 5:2).

Paulus zegt in deze brief tegen de heidenen: o wee, als jullie je laten besnijden, dan hebben jullie niets meer aan Christus! Hoe kan dat nu? God zegt tegen de een dit en tegen de ander het tegenovergestelde. Hoe kan dat?

Het een zegt God tegen Abraham en het ander zegt Paulus tegen een groep gelovige heidenen. Daar zit het verschil. En dat verschil is

belangrijk bij het lezen van de Bijbel! Ook als het er misschien wat minder dik bovenop ligt.

Daar zal ik ook een voorbeeld van geven.

De Heere Jezus heeft Zich twaalf apostelen uitverkoren. Die geeft Hij op een gegeven moment het bevel om erop uit te trekken:

‘U zult u niet op weg begeven naar de heidenen en u zult geen enkele stad van de Samaritanen binnengaan, maar ga liever naar de verloren schapen van het huis van Israël. En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.’ (Mat. 10:5-7).

Het werd de apostelen verboden om naar de heidenen (niet-Joden) en naar de Samaritanen te gaan. Ze moesten alleen naar de verloren schapen van het huis van Israël.

Toch lijkt de Heere in datzelfde Evangelie tegen dezelfde mensen iets heel anders te zeggen:

‘Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen.’ (Mat. 28:19).

Nu moeten ze opeens wel naar de volken (dat is hetzelfde woordje als heidenen). We hoeven hier nu geen precies antwoord op te hebben. In de loop van de jaren moet er tussen deze uitspraken iets gebeurd zijn. Israël had haar Koning verworpen en Hij was opgestaan. Bij die nieuwe situatie hoorde een nieuwe boodschap. Je hebt hier weer twee teksten die iets tegenstrijdigs lijken te zeggen, maar die elkaar zeker niet tegenspreken. Zou dit niet het geval kunnen zijn met meer van dit soort ‘tegenstrijdigheden’?

Er rijzen overigens naar aanleiding van die tekst uit Mattheüs 10 die ik boven heb aangehaald meteen nog een aantal vragen. Wie of wat is Israël? Behoor ik tot Israël? Indien niet, is die boodschap van de twaalf apostelen dan wel voor mij?

De apostelen mochten bij die eerste uitzending niets meenemen. (Mat. 10:9, 10). Zijn dat richtlijnen voor de predikers van het Evangelie voor deze dagen? Als dat zo is, dan zijn er maar bitter weinig die zich daaraan houden; eerder het tegendeel.

En wat moet ik met dat achtste vers?

'Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.' (Mat. 10:8).

Ik hoor wel eens van mensen die zeggen dat ze zieken kunnen genezen, maar ik heb nog nooit van iemand gehoord, die doden opwekt. Toch geeft de Heere de opdracht daartoe.

En als deze verzen dan niet voor mij bestemd zijn, geldt dat dan niet voor veel meer wat in de Evangelieën staat? En niet alleen in de Evangelieën, maar ook in de gehele Bijbel.

Dit zijn eerlijke vragen! Die mag je ook gewoon stellen. Op die vragen moeten we antwoorden zoeken, want dan krijgen we helderheid.

Hoofdstuk 3

Maar hoe moeten we dan lezen?

Ja, hoe moeten we de Bijbel eigenlijk lezen? Zoals je waarschijnlijk wel weet, is de Bijbel een hele verzameling losse boeken en brieven. Laat ik eens met het voorbeeld van een brief beginnen.

Stel je voor dat de postbode de post verkeerd bezorgd heeft en jij een brief in je brievenbus hebt gekregen die helemaal niet voor jou bestemd is. Laten we zeggen dat het een brief van de rechtbank is, waarin het gaat over een zaak die tegen je buurman loopt.

Wat gebeurt er als je, nieuwsgierig als je bent, de envelop opent zonder eerst de naam van de geadresseerde te lezen. Je gaat lezen, met de gedachte dat alles wat erin staat voor jou bestemd is; en wat gebeurt er: je snapt er helemaal niets van. Kun je je dit voorstellen? Logisch toch?

Laten we er eens van uitgaan dat je op dezelfde manier je Bijbel leest. Je opent de brief van Jakobus en gaat lezen. Je komt op een gegeven moment bij hoofdstuk 5 vers 14 en als je niet al veel eerder bent spaak gelopen dan ga je nu toch achter je oren krabben.

‘Is iemand onder u ziek? Laat hij dan de ouderlingen van de gemeente bij zich roepen en laten die voor hem bidden en hem met olie zalven in de Naam van de Heere.’ (Jak. 5:14).

Wat moet je hier nu mee? Moet ik dit doen als ik een griepje heb? Zo niet, bij welke ziekte moet ik dat dan doen? Meteen rijzen er allerlei vragen waar je helemaal geen antwoord op hebt. Nee, maar weet je hoe dat komt? Je hebt niet gekeken of die brief wel aan jou geadresseerd was.

‘Jakobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus, aan de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn: wees verheugd!’ (Jak. 1:1).

Zie je dat? Jakobus schrijft aan de twaalf stammen die verstrooid waren. Hij schrijft aan Israëlieten. Hoor jij daar bij? Nee? Dan moet je het ook niet gek vinden dat je niet alles wat er in die brief staat gelijk begrijpt. Hij is niet aan jou gericht en je kunt dus ook niet zomaar alles wat erin staat op jezelf toepassen.

Hoe lees je een gewone tekst? Je hebt misschien wel eens van de vijf w-vragen gehoord: Wie, Wat, Waar, Wanneer en Waarom. Ook bij het lezen van de Bijbel moet je deze vragen telkens aan de tekst stellen. Als je dat niet doet, kun je rare dingen krijgen en kun je je zelfs op grond van de Bijbel in groot gevaar begeven. Hier komt eerst weer een voorbeeld.

‘Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af.’ (Hos. 1:2).

Wat staat hier nu? Je moet (als je een man bent) met een hoer trouwen en kinderen bij haar krijgen! Dat ga je natuurlijk niet echt doen. Waarom niet? Ben je dan niet ongehoorzaam? Nee, dan ben je niet ongehoorzaam.

De belangrijkste vraag is hier: ‘wie?’ Het is God die spreekt tegen Hosea, de profeet, en niet tegen jou.

Ook de vraag ‘waarom?’ is hier voor jou belangrijk. De reden waarom God deze opdracht aan Hosea geeft, heeft iets met het land te maken, het land Israël. Daar heb jij niets mee van doen, dus je kunt deze opdracht gerust naast je neerleggen. Hij is niet voor jou bestemd.

Dat vind je nogal logisch? Gelukkig, ik ook. Dan ga ik je nu nog een voorbeeld geven. In Exodus 20-23 vaardigt God Zijn wetten uit. Je leest ze en je vraagt je af, wat moet ik hiermee? Wat hebben zelfs de tien geboden mij eigenlijk te zeggen? Laten we even bij het begin beginnen en de o zo belangrijke ‘wie’ – vraag stellen. Wie sprak er? En tot wie spreekt Hij? In vers 1 en 2 zien we dat het ‘de HEERE, uw God’ is die spreekt. En tot wie spreekt Hij? Dat staat in hetzelfde vers:

'Die u uit het land Egypte, uit het slavenhuis, geleid heeft.' (Ex. 20:2).

Over wie gaat het hier? Ja, dat klopt, Israël. En wat betekent dat? Dat dit Schriftgedeelte niet tot jou is gericht. Nu begin je misschien te sputeren en ben je een beetje in verwarring. Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Maar dit voorbeeld is toch net zo duidelijk als dat voorbeeld uit Hosea? Er zit geen enkel verschil tussen. Hoe komt het nu dat je het zo makkelijk accepteert als ik zeg dat je de opdracht aan Hosea gewoon naast je neer kunt leggen, maar dat je dat bij Exodus 20 heel wat meer problemen geeft.

Is de wet dan niet voor mij? Het antwoord wat ik hier moet geven is: *op grond van deze tekst* kan ik niet zeggen dat de wet voor jou bestemd is.

Dit was maar een voorbeeld en verder onderzoek is natuurlijk noodzakelijk.

Hoofdstuk 4

Nog een paar voorbeelden van w-vragen

Laten we, voordat we verder gaan, naar nog een aantal voorbeelden kijken waarin de vijf w-vragen belangrijk zijn.

In Leviticus 23 worden de hoogtijdagen van Israël besproken. Het zijn de feesten die een belangrijke plaats in de Israëliische kalender innemen. De drie belangrijkste zijn Pasen, Pinksteren en Loofhutten. Rond Pasen (Pesach) vindt het feest der eerstelingen plaats (in het Hebreeuws: Omer Resjiet). Het is de dag na de zeven dagen van ongezuurde broden. In het begin van de voorschriften van dit feest staat geschreven:

‘Spreek tot de Israëlieten, en zeg tegen hen: Wanneer u in het land komt dat Ik u geven zal, en u de oogst ervan binnenhaalt, dan moet u de eerste schoof van uw oogst naar de priester brengen.’ (Lev. 23:10)

Het is klip en klaar tot wie dit gezegd wordt: de Israëlieten. Dat is het antwoord op ‘wie?’ Niemand anders dan de Israëlieten hoeft dit feest te vieren. Het moment dat er dus iemand naar je toe komt en op grond van deze tekst zegt dat je het feest der eerstelingen moet vieren, dan weet je dus dat hij er naast zit. Je bent geen Israëliet tegen wie dit gezegd wordt.

Er staat nog een aanwijzing bij. Het wordt ook niet tot iedere willekeurige Israëliet gesproken.

‘Wanneer u in het land komt dat Ik u geven zal, en u de oogst ervan binnenhaalt, dan moet u de eerste schoof van uw oogst naar de priester brengen.’ (Lev. 23:10).

De Israëlieten moesten dit niet eerder doen dan wanneer zij in het land zouden komen. Het land wordt duidelijk omschreven. Dat is niet Nederland of de V.S., maar het land dat hun door de HEERE gegeven zou worden, het beloofde land, Kanaän. Alleen daar kan dit feest dus

gevierd worden en het geeft ons een duidelijk antwoord op de vraag 'waar?'. Zie je dat? Als je deze vragen niet in acht neemt, kun je ook in de uitleg van de Bijbelse tekst grote fouten maken.

Een ander voorbeeld is de hele offerdienst. Waarom offeren christenen geen stieren, bokken en lammeren? Het staat toch in de Bijbel? Ja, het staat zeker in de Bijbel dat er op deze wijze geofferd moest worden in de tabernakel en later in de tempel. Je kunt dat lezen in de eerste zeven hoofdstukken van het boek Leviticus. Hier is de vraag 'wanneer?' belangrijk. Deze offers werden gebracht ten tijde van de wet. Leven wij dan nu niet meer onder de wet? Nee. Trouwens, de volkeren hebben feitelijk nooit 'onder de wet' geleefd. Zoals we al eerder hebben gezien was de wet aan Israël gegeven en aan geen enkel ander volk. Maar al zou Israël nu zelf wel de offers willen brengen, dan kan dat nog niet. Er is geen tabernakel en geen tempel. Er is geen plaats waarheen zij hun offers zouden kunnen brengen.

Iets wat hier wel mee verband houdt is de moeite van Petrus om naar Cornelius, de Romeinse hoofdman over honderd, te gaan en hem Gods boodschap te brengen. Je kunt de hele geschiedenis lezen in Handelingen 10. Dat Petrus hier zoveel moeite mee had, staat hier niet expliciet beschreven, maar is wel uit andere Schriftplaatsen af te leiden. Dat er bij Petrus enige overredingskracht nodig is geweest kan je ook afleiden uit zijn woorden tot het huis van Cornelius:

'En hij zei tegen hen: U weet dat het een Joodse man niet toegestaan is om met iemand van een ander volk om te gaan of bij hem binnen te gaan; maar God heeft mij laten zien dat ik geen mens onheilig of onrein mag noemen.' (Hand. 10:28).

Petrus zou nooit zomaar naar Cornelius toe zijn gegaan. Dat mocht niet en daar had Petrus nog gelijk in ook; dat was gehoorzaamheid. Tot drie maal toe kreeg Petrus in een visioen een laken uit de hemel te zien met daarin allerlei gedierte en kennelijk ook voor Joden onrein

gedierte. In dat visioen kreeg hij de opdracht om de dieren te slachten en te eten. Maar Petrus zei, in al zijn oprechtheid:

‘Beslist niet, Heere, want ik heb nooit iets gegeten wat onheilig of onrein is.’ (Hand. 10:14).

Maar de tijden gingen veranderen en Petrus kreeg de allesbeslissende opdracht die een einde aan al zijn twijfel en tegenspreken maakte:

‘En er kwam opnieuw, voor de tweede keer, een stem tot hem: Wat God gereinigd heeft, mag u niet voor onheilig houden!’ (Hand 10:15).

Dit opende voor Petrus de weg om toch naar de heiden Cornelius te gaan. Zonder het visioen en de goedkeuring van God zou Petrus ongehoorzaam geweest zijn. Na dit visioen en het woord van God zou hij ongehoorzaam geweest zijn als hij het niet gedaan zou hebben. Wie spreekt er? Wat wordt er gezegd? En wanneer wordt het gezegd? Het zijn hele belangrijke vragen, ook bij het lezen van de Bijbel.

Ten slotte nog een voorbeeld uit een van de brieven van Paulus. Het is een voorbeeld van de vragen ‘wat’ en ‘wie’? Je hoort wel eens de opmerking dat christenen leesbare brieven van Christus moeten zijn. Waar komt die uitdrukking eigenlijk vandaan? En wat betekent dat? Wat moet je nu met zo’n uitdrukking? Die uitdrukking komt uit 2 Korinthe 3:1-3.

‘Beginnen wij onszelf weer aan te bevelen? Of hebben wij, zoals sommigen, aanbevelingsbrieven voor u nodig, of aanbevelingsbrieven van u? U bent onze brief, geschreven in onze harten, gekend en gelezen door alle mensen. Het is immers openbaar geworden dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, maar door de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op tafelen van vlees, van de harten.’

Wat staat hier eigenlijk? En wat bedoelt Paulus hier? Het is een duidelijk voorbeeld van een wat-vraag.

Paulus werd gedurende zijn gehele bediening voortdurend aangevallen op de echtheid van zijn apostelschap. Was hij eigenlijk wel een ware apostel? Was hij wel door God gezonden? Was zijn boodschap wel zuiver? Op die vraag gaat hij in dit gedeelte van de brief aan de Korintiërs kort in. Heel ironisch vraagt hij: moet ik mezelf nu alweer bij jullie aan gaan bevelen als een echte apostel? Of heb ik aanbevelingsbrieven nodig om jullie hiervan te overtuigen? Nu moet je bij deze vragen bedenken dat de Korintiërs nota bene door het moeitevolle werk van Paulus zelf tot het geloof in Christus waren gekomen! Als je er over nadenkt zijn het dan ook hele bespottelijke vragen die Paulus hun stelt. Hij voegt er dan ook onmiddellijke aan toe: Nee, natuurlijk heb ik geen brieven nodig, jullie zijn zelf onze brief, een brief geschreven door de Geest van de levende God. Jullie zijn zelf het bewijs van de echtheid van mijn apostelschap. Misschien dat ik voor anderen dan brieven nodig zou moeten hebben, maar bij jullie zeker niet. Kijk maar naar jezelf: dan heb je je brief.

Zo gelezen komt de uitdrukking 'leesbare brieven van Christus' in een heel ander licht te staan en slaat de uitdrukking zoals hij dikwijls wordt gebruikt eigenlijk nergens op. Het is een van de vele voorbeelden waaruit je kunt leren hoe belangrijk het is om naar de context te kijken en goed te lezen wat er nu eigenlijk staat.

Hoofdstuk 5

Gods plan op aarde

Waarom heeft God de mens eigenlijk geschapen? Had hij daar een doel mee? Of was dat zomaar?

Dat is best een goede vraag. Het is een vraag die aan het begin staat van heel veel andere vragen. Het antwoord op al die vragen laat ons zien wat de Bijbel ons in grote lijnen wil leren.

Waarom heeft God de mens geschapen? Het antwoord op die vraag lees je in Genesis 1.

‘En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen!’ (Gen. 1:26).

Dat is Gods doel met de mens: ‘laten zij heersen’.

Adam en zijn nageslacht moesten onder God over de aarde en al wat daarop leefde heersen. Hij heeft zich door de zonde totaal ongeschikt gemaakt. Als gevolg daarvan zucht de hele schepping onder zijn tirannie in plaats van onder zijn rechtvaardige heerschappij.

Toen de goddeloosheid op aarde een dieptepunt had bereikt, werd alles verwoest door de zondvloed (Genesis 6 en 7).

God begon opnieuw. Nu met Noach, maar ook met Noach ging het fout. In plaats van gehoorzaamheid eindigde ook zijn nageslacht in rebellie in Babel (Genesis 11).

Weer maakt God een nieuw begin. Uit het midden van dit zondige Babylonische rijk kiest God een man, Abram, en hij roept hem om daaruit weg te trekken naar een land dat Hij hem zou wijzen. Hij doet dat met de bekende woorden van Genesis 12.

‘De HEERE nu zei tegen Abram: Gaat u uit uw land, uit uw familiekring en uit het huis van uw vader, naar het land dat Ik u wijzen zal. Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen

wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal Ik vervloeken; en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.' (Gen. 12:1-3)

Het is ontzettend belangrijk om te zien dat dit een onvoorwaardelijke belofte aan Abraham was. Er werd niets van Abraham verwacht. God vertelde Abram wat Hij zou gaan doen en daar zou uiteindelijk niets van ontbreken.

Abram werd tot een groot volk gemaakt. Uit hem is het volk Israël voortgekomen waaraan het land Kanaän beloofd werd. Die belofte was oorspronkelijk aan Abram gedaan en ging over op zijn nageslacht. Daarom heeft God het volk toen het bovenmate verdrukt werd in Egypte uitgeleid en hen in het land gebracht. En Gods doel met dat volk was dat het een volk van koningen en priesters zou worden. Dat lezen we in Exodus 19:5, 6:

'Nu dan, als u nauwgezet Mijn stem gehoorzaamt en Mijn verbond in acht neemt, dan zult u uit alle volken Mijn persoonlijk eigendom zijn, want heel de aarde is van Mij. U dan, u zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die u tot de Israëlieten moet spreken.'

Deze opdracht om een koninkrijk van priesters te zijn is het doel voor God om de verloren heerschappij over de aarde te herstellen. Israël wordt een middelaarsvolk om de volkeren die God na Babel heeft laten gaan weer in Zijn gemeenschap terug te brengen. Je kunt over Israël als priestervolk bijvoorbeeld lezen in Jesaja 61.

*'Zij zullen verwoeste plaatsen van weleer herbouwen, de woeste plaatsen van vroeger weer oprichten, de verwoeste steden vernieuwen, die verwoest lagen, van generatie op generatie. Vreemden zullen klaarstaan en uw kudden weiden, vreemdelingen zullen uw akkerbouwers en uw wijnbouwers zijn. U echter zult genoemd worden: **priesters van de HEERE**, men zal u noemen: dienaren van onze God. U zult het vermogen van*

heidenvolken eten, u zult u beroemen in hun luister. In plaats van uw dubbele schaamte en schande zullen zij juichen over hun deel. Daarom zullen zij in hun land het dubbele in erfelijk bezit hebben, zij zullen eeuwige blijdschap hebben.’ (Jes. 61:4-7).

In deze tekst worden de Israëlieten ‘de dienaren van onze God’ genoemd. En het is duidelijk dat de heidenen, de volkeren Israël zullen dienen.

Dat Israël ook tot een volk van koningen zal worden, kunnen we onder andere terugvinden in de profetie van Daniël.

*‘Maar het **koningschap** en de **heerschappij** en de **grootheid van de koninkrijken** onder heel de hemel zullen gegeven worden aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste. **Zijn koninkrijk** zal een eeuwig **koninkrijk** zijn, en alles wat heerschappij heeft, zal Hem eren en gehoorzamen.’ (Dan. 7:27).*

Het koningschap en de heerschappij zullen gegeven worden aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste. Dat volk kan geen ander volk zijn dan Israël. Zij zullen koningen zijn.

Deze heerschappij als koningen en priesters zal plaatsvinden onder een Priester-Koning. Dat is de Priester-Koning om Wie het in de gehele Schrift gaat. Door Hem komt de rechtmatige heerschappij over de aarde weer terug bij de mens. Een belangrijke naam en profetie die bij deze Priester-Koning hoort is Melchizedek. Van deze Melchizedek wordt voor het eerst gesproken in Genesis 14:18

‘En Melchizedek, de koning van Salem, bracht brood en wijn; hij was een priester van God, de Allerhoogste.’

Melchizedek was dus een koning en een priester. Hij is een type, een afschaduwing, een voorbeeld van de Heere Jezus Christus. Dat kan je duidelijk lezen in Psalm 110. Daar wordt Christus genoemd als Koning:

*'De HEERE strekt Uw machtige scepter uit vanuit Sion en zegt:
Heers te midden van Uw vijanden.'* (Ps. 110:2)

en ook als Priester:

*'De HEERE heeft gezworen en Hij zal er geen berouw van hebben:
U bent Priester voor eeuwig, naar de ordening van Melchizedek.'*
(Ps. 110:4).

Deze Koning-Priester gaat de heerschappij over de aarde weer op Zich nemen. De heerschappij is door Adam overgegeven aan de satan. Deze wordt nu genoemd de 'vorst van deze wereld' (Joh. 12:31; 14:30; 16:11) en de god van deze eeuw (2 Kor. 4:4). De heerschappij wordt weer teruggenomen door de laatste Adam en Hij zal die uiteindelijk over de schepping uitvoeren zoals die bedoeld was.

Probeer bij het lezen van je Bijbel dit einddoel voor de *aarde* in gedachten te houden. Veel delen van de Schrift zullen dan op hun plaats vallen.

Wil je meer lezen?

Zie deel 2.

1. Het Koninkrijk nabij gekomen
2. Het Koninkrijk verworpen
3. Het Koninkrijk opnieuw aangeboden en verworpen
4. Prediking van het Koninkrijk
5. Wonderen en tekenen
6. Wonderen nu?

